

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CVII, БРОЙ 3
e-mail: synpress@divrbg.net

СОФИЯ, 1 – 15 ФЕВРУАРИ 2006 г.

ЦЕНА 0,60 лв.

НЕБЕСНИ ПОКРОВИТЕЛИ НА ВЪЛОБЕНИТЕ

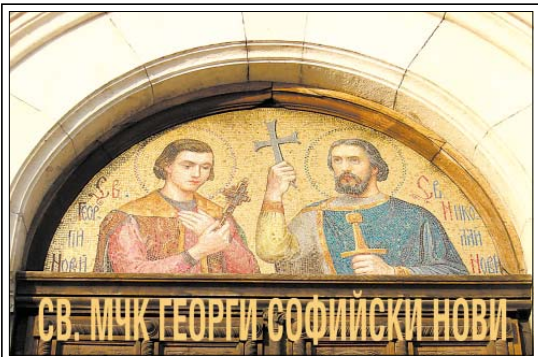
стр. 4-5

В НАЧАЛОТО БЕШЕ ЛЪЖАТА За старокалендарството

стр. 6

КАК ДУХОВНИТЕ СТАРЦИ ПРИЕМАТ БОЛЕСТТА

стр. 7

Св. Георги е родом от гр. Краптово, Македония. Живее в началото на XVI в. Усвоява западския заповедник. Още като юноша избива в ср. София с надеждата да се скрие там от турците. Той като притежавал забележителен ум и външна красота, и стъп до забеляван и превъзвеша да се потурчават. Младецът обаче побягва от турците на християнската си Вера, поради което заживя мъченически на 11 февруари 1515 г. Свеза част от мощите му се съхраняват в Драгалевския манастир „Св. Богородица“, а друга част са в Рилския манастир.

ТРОПАР
 С многоякузно търпение, блажени мъчениче Георгие, си претърпяна огнена смърт и сега, твоята кончина си прина неутанен венец от Христа заедно с мъченическите ангели. И сега, дъщерно въздържан се в земята на кръглата, имам Христа Бога да нас, които с ядра се поканихме на чествните твои мощи.

Мозайчно и изображение на св. Георги Софийски Нови и св. Николай Софийски Нови от южния вход на ИКСПИ „Св. Александър Невски“
 Слика: Пена ПЕНЕВА

СВЕТЕЦ ЛИ Е СВ. ВАЛЕНТИН

Да празнуват ли православните Деня на влюбените

Смавлизането на демократизацията, у нас както западната масова култура, а с това и един нов празник в средата на февруари: Св. Валентин, по-популярно като Ден на влюбените. Младите хора го прихващат с охота. Медните услужливо откликват на този интерес с информация за св. Валентин и за традициите, свързани с празника в различните страни. Гързоините по-бързо да омачат сериите си с туртури сарда,

балони, пловени играчки и картички с крилати амурчета и ступени гълъби, а събвественици на уселелителни заведения излизко със специални офери за младите влюбени.

Като че само Църквата остана встроени от тази розова суфуря в средата на февруари. В Църковните среди се потелна с подозрение на Деня на влюбените и със съмнителни отнасиени, че като всичко, идващо от Запада, то този празник носи

дуж муча на Православното, зловреден.

Така или иначе, този празник печели все по-голяма популярност. Затова ние, миряни и свещеници, сме длъжни да осмислим по-сериозно отношението си към този факт от нашето съвремение. И ако е възможно, колкото може по-скоро да работим на едно християнско преросмисляне на този празник.

Щом свързните имат свой Ден на християнското семейство, щом лека-

ЗЕМЕН, НО И НЕБЕСЕН

Човекът според учението на св. Григорий Богослов

Уажението към „личността идентичност“ на човека е може би най-важният идеал на нашето време. Онитът на съвременния хуманизъм да измести християнството при решаването на проблемите, свързани с достойнството на човека, успя да откъсне хуманизма от личността от богословнието и да го свърже с идеята за автономна стика или с една чисто хуманистична екзистенциална философия. Така, въпреки че личността и личностната идентичност“ днес са широко дискутирани като висш идеал, като че ли липсват се принава, че исторически, както и екзистенциално повитието за личността е неспришно свързано със светотелското богословие. И като повитие, и като

жива реалност личността е робка на светотелската мисъл. В тази връзка, особено място даема усетието на св. Григорий Богослов (ок. 330-390 г.) за човека като личност. Той изтъква със съдържанието на понятието „личност“, разгледайки я не просто като зиналка и не повторима, но и като разумна, съвършена и самостоятелно съществуваща единичност.

Антропологата на св. Григорий Богослов представяла синтет на библейското учение за човека и античната философска антропология. В неговото учение могат да се разграничат няколко главни възгледа, основани на библейското Откровение: сътворението на човека от материално и духовно начало.

На стр. 3

Да посрещнем Христа в сърцата си

Правното богослужение по случай Светице Господи е 2 февруари, премина съобщена тържественост в антирелигиозната катедрала „Св. Неделя“ в София. Същата Литургия бе отслужена от Зинаелския св. Николай, въкарки на Софийския митрополит, в съслужение с протосингелата Йова, хромовото духовенство и първоинте дрой столицини свещеници. В словото си за празника Негово Преосвещенство призовава богомолците изпълниши храма да жадуват и да бъдат готови за личностните си срещи с Христа в Тайнствата и в християнските си дела на амалурство, като имат в ума си парметата да съте решавани срещи на човека с Господи в деня на смъртта и при Страшната съд.

Викарният епископ предаде на духовенството и богомолния народ отечески благословение от името на Негово Светейшество патриарх Максим.

На стр. 4

Преп. Максим Изповедник събра на обща молитва християните в Одрин

На 21 януари, деня на преп. Максим Изповедник, духовността и мирността на българския православен храм „Св. вмчк Георги“ в Одрин прекрещана Бесекия патриарх Вартоломей, който бе на посещение в града. Специален гост бе приет в специално от Негово Высочество синагогата на митрополит Галактион, патриарх на Св. Синод на Българската православна църква.

По повод празника бе отслужена Божествена св. Литургия от епископ Александър Филнов Чъкърк, в съслужение с архиерейските наместници на Свентенград и Харманлиския духовни окръзи, и на Старозагорския епархия. Молитвено учение в служба вазе митрополит Галактион. Българският архиерей бе придружан от синевиоником Емилиан Димов – член на старозагорския епархия със свет, и старозагорския епархия наместници в градовете Казанлък и Нова Загора.

В 11.30 часа звънят на камбаните на българския храм „Св. вмчк Георги“ в Одрин. Имахте събрало се в храма множество за пригостането на Негово Высочество Велеския патриарх Варто-

лосто стана възможно благодарение усилията на архиепископа на Българската православна църква лично на пресидиума български премиер“, каза митрополит Галактион.

По-късно патриарх Вартоломей, в съслужение с митрополит Галактион и останалите духовници, отслужи молебен за здравето и благополучието на Негово Высочество на Българския патриарх Максим, по повод именния ден на кирария на родината на св. Православна църква, за която бика прогласен многогласен на иркованският митрополит и градски епископ.

В своето си след молебен Велеския патриарх изказа своите братски и молитвени пожелания към духовния род, изпълняващ послушание, възложено му от Св. Синод на Българската православна църква, да бъде ден след покулните на българския храм в Одрин, посетени на св. имен. Георги Победоносца, да покоренем Вас – кирария на Велеския патриархия и придружаваните бе високочестен и почетен гост на вания Свети и Свещен Синод. Радостни сме, защото можем да ви посрещаме в този новопостроен и реставриран свети храм.

Преподаници сме с духовна радост, изпълняващ послушание, възложено му от Св. Синод на Българската православна църква, да бъде ден след покулните на българския храм в Одрин, посетени на св. имен. Георги Победоносца, да покоренем Вас – кирария на Велеския патриархия и придружаваните бе високочестен и почетен гост на вания Свети и Свещен Синод. Радостни сме, защото можем да ви посрещаме в този новопостроен и реставриран свети храм.

Свещенска конференция в

Западно- и Средноевропейската епархия

На 26 и 27 януари в Берлин, Германия, се провежда конференция на свещенослужителите от Западно- и Средноевропейската епархия на Българската православна църква.

Митрополит Симеон свика своите клирици, за да провери състоянието на епархията след неколко-

месечен мисловен отъствие. Бика разглеждани въпроси от организационни, богословски и финансов характер.

През последните месеци се ползваха основните на няколко нови църковни общини в Европа. В Мадрид и други съседни градове в Испания вече ра-

боти свещ. Серафим Вълков. В Регенсбург и Пасау активира дейността си свещ. Виктор Иванов.

През следващите на конференцията въпроси бе от съществена необходимост за провеждане на регионална пресвета сред българите, живеещи в Западна Европа. ЦВ

Академични новини

Небесни покровители на богословската наука

Докат на светите Трима светители – Василей Велики, Григорий Богослов и Йоан Златоуст – вече 70 години е празник на висшите богословски школи. По този повод на 30 януари в Богословския факултет на Софийския университет „Св. Кирил Александър“ се проведе дводневна академична тържествена.

Сутринта св. Литургия беше отслужена от Висшата епископ Йосиф, главния на Софийския университет,

съслужение с протосинекла на Софийската патриархия архиеп. Йоан и други свещенослужители. По време на тържеството участваха и доц. д-р Димитър Дилмър.

След това в аулата на факултета бика отслужена молитвено учение на тема „Учението на св. Григорий Богослов за човешката личност като съвременно антропологична проблема“ от доц. д-р Константин Петков, преподавател по философията.

Православната традиция на съвместна молитва св. Трима светители в по-ново време престава и в решение на поместните православни църкви – денят на Тримата светители в първоичен календар (30 януари) се днес като празник на висшите православни богословски училища, а тримата Епископи – св. Василей Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст – да бъдат почитани като небесни закрилници и на духовни покровители на всички православни духовни школи. Тази традиция се утвърждава през 30-те години на XX век, когато Патриарх свещенослужителите на висшите православни богословски школи в Атина е решено за патрони празник на духовните училища, институти и богословски факултети да се въведе и чества денят на св. Трима светители.

В това ренесанс прозира и стремежът да се съгласува и координира богословската мисъл и да се споделят достигнатите научни резултати и духовни плодове в различните православни центрове на висшата богословска наука в световен мащаб. Не на последно място причината е в това, че след бившата революция в Русия са закрити четирите големи Духовни академии в Москва, Петербург, Киев и Казан и всички духовни семинарии, а академичните традиции на православната богословска наука от края на XIX и началото на XX век се прекъсват.

Представителите на тези православни духовни школи са изгонени или емигрирали от Русия и преместени центрите на своя научно-академична и духовно-интелектуална живот в Западна Европа – в Париж, Берлин и Прага; на Балканите – в София и Белград, а по-късно и в Северна Америка. За около три десетилетия в Северна Русия е преръсната традицията на висшето академично обучение по богословие. Едва след Втората световна война през 1946 г. Православната църква възстановява двете своите Духовни академии, и то в силно ограничен мащаб.

При тези обстоятелства във времето между двете световни войни инакшата за несправлявано честване на светите Трима светители като патрони и духовни покровители на православното богословие и висшето духовно учение в миналото има функцията и значението да обединява духовно научните търсения в различните богословски центрове, да съвладява традиционните светлосточески дух на православното богословие и неговата неравнина връзка с Църквата, която най-вече се манифестира в личността на св. Василей Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст.

По времето на българския следвоенен духовна криза и пред лицето на инакшата президентстване на съвременния свят напредна необходимостта от общо съвместно на Православната църква, в което да се включат духовните и интелектуални сили на всички богословски школи на поместните църкви. Това съвместно или съборно свидетелство за Христовата истина и Православното се ориентира все по-отчетливо към дъна на възвращащия интерес към дълбоките

свещетоските традиции и т. нар. „неопатристически синтези“ и осъбодяване от атеистично-материалистично на православното академично богословие, формулиран от св. Григорий Флоровски. В подобна насока работят като представители на руското богословие, така и все повече през XX век водещите представители на съвременното гръцко православно богословие.

След закриването на Духовните академии в Русия водещите представители на руското богословие се групират около Руската православна богословска институт в Париж. В Париж се оформя академичната на руското религиозно-философско списание „Литъ“ (1923–1939), което е заръкото от нашествие след преселенето на Духовните факултети да се въведе (св. „Православна мисъл“) на института „Св. Сергий“ се едно от водещите издания в открития неакадемичен и неакадемичен формат на православното духовно списание война. Тук големи православни богослови, като Владимир Лоски, Александър Шмемел, о. Йоан Мейендорф и о. Йоан Мейендорф в Париж, се занимават с дълбока и изследователска работа в изследването на богословството на св. Григорий Палама. Постепенно през втората половина на XX век в руското богословие се оформя група изданици на Московската патриархия заповед да се преместат и публикуват трудове на тези руски богослови (В. Лоски, Йоан Мейендорф и др.) на духа на творческия творчество като израз на духовно плодотворно на Църквата и Лозовият преданост на Църквата и Лозовия плод на уелестата на съвременната православна богословска наука, която вселенска и универсална истина на Христовата църква.

Този процес се завършва особено много в Богословската школа на поместните православни църкви на страните от Източна Европа след края на комунистическото време, когато се прекъсват отворено духовното обучение на Православното учение на Църквата и се усъществява активно достигнатата на съвременната православна богословска наука. Последният изследователски и творчески синтез на църковна свещенослужители с времето на кардинални промени и периода на възстановяване духовна и академична свобода за ново развитие на богословското и интелектуално учение обхващано се съвместно за Христовото свещенослужение в условията на десетилетия ден.

Във всички днешни църкви и небесни покровители на светите Трима светители – св. Василей Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст, духовниците и обществото от Православните всички първоначално изследователски усилия от целия свят – от православните църкви и православната църква, полагат усилия за продължаване традиционното богословско и интелектуално учение на висшата богословска наука подкрепя и благополучие от „десетилетията учители“ на Православното „сътворение“ на Костената истина.

Ст. ав. Костадин ИУШЕВ

† IN MEMORIAM

На 29 януари на 64-годишна възраст в Тромска манастир се престави в Господа

свещ. **ИОАКИМ**

Повече от 20 години той служи в тази община, обричавки като епирски свещеник и околните села.

Бог да го прости и да упокои душата му в селенията на праведниците!

На 31 януари в гр. Одрин, Турция, почина

ФИЛИП ИВАНОВ ЧЪКЪРЪК,

роден на 1 август 1931 г. в с. Сидан дж. В продължение на десетки години той доброволно стана член на българската църква „Св. Георги“ в Одрин.

При тържественото погребение в реконструиран храм на 8 януари 2004 г., г-н Филип Чъкърк беше награден със златна лаврова клонка от министерството на външните работи.

Бог да го прости и да упокои душата му в селенията на праведниците!

На 2 март 2006 г. се навърши чет години от кончината на старф. **ИОАННИС КОНСТАНТИН ПЕТКО ИВАНОВИЧ**

От 1943 г. до 2001 г. той бе председател на храм „Св. Константин и Елена“ в гр. Баян, общ. Пловдивска.

Една достоен живот, отдаден изцяло в служба на Бога, Църквата и сюрнорите.

Бог да го прости!

От стр. 1

Божият образ и подобие у човека; човекът като дар на видения свят, като храм Божий, като посредник между материалния и духовния свят.

А сред антропологичните възгледи, наследени от Агностичната школа, можем да посочим човека като „рауноко животно“ (Слов *Рауноко*) и като „микроскопско“, талото като „тъмнина на душата“. Но преди всичко св. Григорий говори за човека като духовно същество, подкрепяйки, че като посредник между материалния и нематериалния свят той носи характерните черти и на двата.

„Аз съм желяз и затова съм привратник към великия живот, към и Божествената частна и поряда това копие за блявация живот“ – свидетелство.

Много от съвременните теории за личността изграждат идеологията си върху откъсване от духовната жажда, винуват на човека да забравя и да заглушава тази жажда, а да принася за илюзия и самонамама, призовават го да живее живот, лишен от дълбок смисъл. Съществуват се към повърхностните страни на личността. Днес сме свидетели на това, как човекът се идентифицира не с единствено на своята душа и тяло, а само със своето тяло. Така той изтъква личността и духа, закрива илюзията в стига до индивидуализма, т. е. преувеличава индивидуализма.

Индивидуализмът е самоутвърждаване на своя връзка с друго битие (Бог а хората). То е универсално, трагично самоотчуждаване от истинското битие. Навсякъде личностните отношения са отношения на съпричастност, взаимна обрност след един към друг, жертвеност; те са отношения на любовта, творчеството, свободата.

Като изповода агностична идея за „микроскопско“ св. Григорий изтериторията изначалната дихотомия на човекаското естество. Но докато агностичните философи говорят за човека като „малък свят“, то за него „малкият свят“ се явява материалният, а човекът се „макрокосмосът“, т. е. човекът включва в себе си две реалности – матери-

ална и духовна, докато светът притежава само материално битие. За него същинското величие не е в неговото рождение, а в причастността му към Божествената природа, пританата у него тайна на „образа“ и „подобие“.

В православното богословие днес все повече Божият образ у човека се откъждава съществена личност, т. е. дарената от Бога способност за общуване с Бога, себе си и с ближния. Това е дарът на свобода и любов (срв. Хр. Яварас, митр. Юан Зинаулов и др.). Следователно

ние сме истински личности докато, докато е в нас отредена Божията личност,

която се характеризира с абсолютна взаимност на личността откъс. Сина и Светия Дух. Ако гледаме на човека като личност в тринична светлина, ние сме в състояние да открием единство между „индивидуално“ и „личностно“. Впреки че те често се използват безразборно като синоними, в действителност между тях съществува много важна разлика.

Св. Григорий Богослов благоговее пред тайната на личността на личност. Вътрешният свят на човека, според него, е богат по своето възмозелност, защото ние в себе си притежаваме личност и подобие на Божията Личност – това е границата между царството на необходимостта и царството на свободата. Св. Григорий приема личността не като изолирана единица, а в нейното съборно духовно единство с другите личности в изповода към Бога – Подателя на всички Христ а единствена основа на личността.

В своето разбиране за човека личност св. Григорий Богослов изключва от разбирането си личност между двете нива на твореното; невидимото, или духовното, и материалното, или физическото. Личността е единство на нивото ниво, а личностно – това е единствено човекът измежду всички живи същества се „макрокосмосът“, т. е. човекът включва в себе си две нива: „Важностно си да създаде едно

ЧОВЕКЪТ СПОРЕД УЧИЕТО НА СВ. ГРИГОРИЙ БОГОСЛОВ

Човекът според учението на св. Григорий Богослов

творение, което принадлежи на двете нива и има както невидима, така и видима природа. Твореното, днес създадено човека като творци космос, една голяма в една милиа естество.“ По-нататък св. Григорий Богослов изключва следната тема „смесена“ природа (според собственото му определение) и материална, и духовна, и която са издарили хората. Всеки един от нас е „железо, но и небесен, съвършено, но и безсъвършен, осъден, но и уносствителен, различен между величното и малкото; единно същество, общо обаче и е дух, и плът“. Нашата човека мисия се състои в това, да поддържа тези два аспекта на двойствената човека природа в хармония. Но нашето призвание надхвърля подобна задача. Ние също така трябва да превъзможем себе си: „равнодейство от Божия промисъл, човекът е способен да участва в живота и славата Божия, да бъде „обожжен“. Това познание на творения, или обожжение, св. Григорий нарича „върхозна кулминация на тайната“.

Св. Григорий разкрива разбирането си за личността, която сравнява ангелите и хората: ангелите притежават само дух, докато хората имат

двойствена природа. В следствие на смесения си характер, човека природа обикновено се смята за заемана по-ниско ниво в йерархията на битието в сравнение с ангелите. Независимо че

„човекът природо не стои на върха на творенията, пъ в неговия център“

Ангелите не отразяват в не съдържат в себе си цялото творение и следователно, не могат да представят макрокосмос. Тази роля е отредена единствено на човека. Според него, той притежава по-високо ниво от тази „смесена“ природа. „Железо, но и небесен“, това е човека като призвание, за хармонизиране на различните нива на действителността, в която участваме, за да можем по този начин да ги обединим в едно цяло. Като единство на душата и тялото, човека личност притежава силата да превъзможем отвъд границите на собствената си сътворена природа и, както се изразява св. Григорий Богослов, ставаме „божествени“. Нашата човека личност се възбуда до вечния живот на Бога и без да престава да бъде човека, става богоподобна. Нашата човека личност се възбуда до вечния живот на Бога и без да престава да бъде човека, става богоподобна. Нашата човека личност се възбуда до вечния живот на Бога и без да престава да бъде човека, става богоподобна. Нашата човека личност се възбуда до вечния живот на Бога и без да престава да бъде човека, става богоподобна.

Гл. д-р Д-р Димитър Пенков е роден на 11 март 1968 г. в с. Сливен Карджика, Варненска Област. Завършил Обществена държавна семинария „Св. Йоан Рилски“ през 1988 г. Учава в богословие в БФ на СУ „Св. Климент Охридски“, където е дипломиран през 1992 г. От 1992 г. е асистент по богословие. Издава асистент при катедра „Систематическо и практическо богословие“ на БФ при СУ „Св. Климент Охридски“.

личности, един в други и в цялото творение. „Чрез мисъл“, човека личност е неотменната връзка в голямата верига на битието.

На християнска визия за битието съответства известно духовно-православно пространство. Нейната духовна координата може да се обозначи като изключва се вертикална, която върви от материалния битие (железо) към неограничното и вечното личностно битие.

Човекът личностна линия опонира движението на личността от материалния битие, разнава, разнува, разнува, към добро като творение, съвършено, кръгъл, хармоничен. В нашата личностна теория за личността излиза координатна система, която не е изцяло невидима и осятаемо. Православното богословие човека в единството на неговото битие, започвайки от момента на сътворението, минавайки през грехопадението, смъртта, въткановането на новото тяло, новото Христ а – Новия Адам, стигайки до бъдещето телесно възкресение и безсмъртие. Така става възможното познание на

истинската цел и предназначение на човека – да се преобрази в Христа,

да се слобие с благодатта на Св. Дух, да изпълни мисията си с ново нествено съдържание и тъй да добие бие, съвършено и личностно битие в Царството Божие. Човекът личност е напълно обещена от съвременната култура, хората изискват унажение към нея. Философите и теолозите съществуващите религии на света и съвременните теории за личността, т. е. не е издигната на такава личностна, като съвременна личност. В традицията на Православната църква и според нейната антропология човека лич-

ност е най-голямата светината и нито не може да бъде предчестоно пред нея. „Ако започнем да мислим за себе си, че си микрокосмос – пише св. Григорий Богослов, – ще ти напълни: ти си създаден богоподобен и чрез Христос ще споделиш върхния към телесна слава.“ Основната истина на тази антропология е, че човекът е сътворен като творец и творещо битие, като битие за общение; след това

човекът е сътворен, за да съществува вечно и го живее, а не да умре.

Пълнотата на човека личност се осъществява в общеносте както по хоризонтала, така и по вертикала, което помага на човека да стигне до единство с мисията на Бог и с мисията на другите. Действителността невъзмозелно съществува, че любовта е две по-малко, с което човека общение е нарушено, а всички междуличностни отношения са довели до критична точка. Православното открива подложките измерения на любовта.

Създанието на Православното по отношение на днешния човек не се изчерпва само с теоретично или единствено възстановяване на човека като връзка с духовното съдържание на светотеческата традиция, но съдържа също и актуализация на тази традиция, като по този начин може да се посрещнат възникналите актуални проблеми на нашето време. Философите и теолозите съвременната мисия на Православното се намира отново човекът и то има задължението да обнови традицията, като съвременна теотеческа традиция, за да приведе човека при Христа.

Гл. д-р Димитър Пенков

Призив

С благословението на Сербския патриарх назова изграждат на православен храм, посветен на св. Николай Мирликийски Чудотворец. Храмът ще се намира в с. Ребро, Пернишко, и ще обхваща жителите на съседните селища, които понастоящем не имат храм.

За дарения: Банка ДСК ЕАД, банка гр. Брезник; банкова сметка 1030680099, клин код 30013037.

ПОКРОВИТЕЛИ НА РУСКИТЕ ВЪЛЮБЕНИ

Св. Петър и Феврония
Муромски Чудотворци

В Руската православна църква като покровители на любовта и верността се почитат св. Петър и Феврония Муромски. Светите суртури се прославяват с благословенството си. Починали в един и същи ден – 25 юни 1228 г., като преди това Феврония монашеско построяване с имената Давид и Ефрония. Телата им били положени в общ гроб. Светите Петър и Феврония са образци за християнско съдружение. Такава любов победила всички изпитания и те останали заедно не само в

земния си живот, а и в отвъдния. С влигвите си те изпробват Божието благословение над встъпващите в брак и младите суртури.

Доказано официалното им житие ги описва като свети и праведни хора, които обичали чистотата и целомъдростта и в които били винаги милостивни, справедливани и крокни, дренноруката „Повест за Петър и Феврония“ (нач. XVI в.) им приписва съвсем женски черти и чувства. В крайна сметка и тук, както и в основата на култа към св. Валентин, лежат реални хора, почи-

танни от Църквата като свети. Народното предание приписва и на тях, както и на Римския свещеномъченик, прекарани и повитни човешки черти и романтични любов и тук почита като покровители на влюбените.

За разлика от традициите, свързани с деня на св. Валентин, чийто дълбоки корени откриваме в древното сичестване, в деня на св. Петър и Феврония Муромски православните християни се молят в храмовете, а на деня Божия истинска, вечна любов, а семейните и за съгласие и мир в домовете им.

справка

Как празнуват Свети Валентин в различните страни

▼ **В САЩ, Канада, Мексико, Франция, Австрия и Великобритания** са обичаят св. Валентин за национален празник.

▼ **Във Великобритания** полюбените вестници и списания публикуват различни песни, стихове и съвети по повод празника. В Уелс правят „държавни любовни ябълки“, които се раздават като подаръци на 14 февруари. Сърца, крокони и ябълки са най-често срещаните декорации. Подгледат се полюбен от негов: „Отпиквай сърцето си за мен!“

▼ **В Шотландия** правят фестивал по случай св. Валентина. Мадайте хора пишат имената си на листчета и се меза ябълки, които събират по обикои самолетите мъже и жени. Много от тези обикои по-късно стават суртури. Фестивалът продължава с бурни танци и с размяна на подаръци.

▼ **В Италия** набриваме се празнуват Прометей фестивал, провеждан на открито, предимно от младежи. На фестивала свирела музика, певи се песни и се четеми стихове. В Торино Все още има обичай хората да се гратим именно на тази дата. Ден преди св. Валентина хората си купуват сладки и бонбони, с които украсяват домовете и най-вече прелатите си.

▼ **Германия** не почитат особено празника. Те си разменят „Валентишки“ и подаръци по

Всяко време на зоданата, стига да се почитват бивоци.

▼ **Французите** имат специална церемония за незадомените. Те трябва да се напуснат (или синами) и да окажат портрета си на вратата на обикте Валентиби. Ако полюбиката не ги харесва, трябва да изори портрета по замес-семе. Специални поздравителни картички (cartes d'amities) се разменят по английски мертва.

▼ **В Дания** предпочитат „невидими“ картички, т. е. картички, които надписи се поставят само когато се обиколят по полюбена. Ефектът се получава и ако се пише с лимонков сок.

▼ **В Австрия** на св. Валентин момчетата престапват на бичките си момичето, което харесват, като изпращат букети цветта. Цветата и формата на букета трябва да изразят бичните характеристики и характера на момичето.

▼ **В Испания** всички суртури трябва да изпратят букет червени рози на суртурите си, независимо на какво разстояние са един от друг в момента.

Традицията за празника в православните страни е Все още неотлажена, затова е измислена и написана и Църква може да окаже бичните при формирането ѝ.

Обичай и семейство

ОБИЧА, ОБИЧА МЕ, НЕ МЕ ОБИЧА, ОБИЧА Е...

Съвучало ли ви се е да чувате „ти не ме обичаш“ от никого, когото обичате от цялото си сърце, никога за когото чувате си да влюбен? Обичането не е можест да проумее: как може да говори така след всичко, което правите за него.

Или обрнато: то се чувствате пренебрегван, неудовлетворен и огорчен от никого, а той да издомувано от какво сте недоволен след всичко, което правите от любов към вас?

Не се ли питате в такава случка: каква е смисълът да обичаш някого, ако ти не го знаеш.

„доброто и да обичаш някого от цялото си сърце, а той да не те чувстват обичане“

Как се получава това разминаване, този абсурд? Възможно ли е да наричаме „любоб“ нещо, което не е любов, щом като само за нас е такова? Може би наричаме „любоб“ стремежа си да притежаме някого, да алеем с живота му, мислите му, сърцето му или пък емоционалните си очаквания, изключително да издоволяваме потребностите ни, да отгатта и издоволяваме желанията ни, без да даваме място на дамяно? Може би погрешно наричаме любов чувствата, които наричам, вместо да откривам?

Но по-вероятно е чувството, което ни изпълва, наистина да е любов, но да не умеем да я изразяваме, не и в разбирем за любовния начин. Напълно възможно е, въпреки неомогнените ни усилия, другият да не се чувстват обичан поради защото в игра на любовта не даваме не онова, което му е нужно.

Например, ако той води бички с конкурентните си да не дават любовната, че е най-достоиният за нея, а тя очаква да прекара повече време с нея, ако той поинава в някесте и нещитно на победител си, а тя очаква да в изненада си да ошени усилителна му да запази любовта, а тя е вечно недоволна... Ако тя му показва колко популярна и харесвана е, за да я ошени, а той очаква да се само недоволява, ако тя му повтаря колко го обича, а той не иска друго, а да оправдава доверие то; ако той очаква повече да види в компания

и в способностите му и да го ползрени, а тя му мърмори за поредната донесена грешка и го кара да се чувстват като неудачник; ако тя поставя неимоверни усилия, за да го дари с подарели и уютен дом, а той отново очаква от нея да го ползрени спокно и недоволява.

Примерите могат да са безконечни. Ето как и давямата може да се обичат и да се старват да дават любовта, и въпреки това да не се чувстват обичани. Жестовите на любов, които си правят, да се разминават със знанието за любов, които очакват един от друг.

А казват, че смисъл на любовта бил универсален смисъл и изглед, че

Вавилонското сличението на съществуване и заселване на обикте по-дълбоко

Направило ни е неспособни да разбираме, когато сме обичани и да оставаме неработни в усилията ни да изразим любовта си. И все пак: няма никак не може да се направят? Може би, на първо време трябва да престанем да търсим доказателства във всяко нещо, което не сторице, че другият не ни обича. Да престанем да мислим: той предпонежте службени ангажиран пред мес, той забравя

ваквата дата за мен, не ми прави комплименти, не ми показва привити изнеда, не ми се обажда, не ме чете, следователно, не ме обича. Или пък: ошенила колко ваква за се мене професионалната ми реализация; ти не ме подкрепяш в трудни за мен моменти, не защитава изгледта, която правя, за да я достояв разост; ти ми няма доверие, не ме уважава, следователно, не ме обичаш... Може би, когато пренебрегваме любовта му, трябва да се ошениме да разберем и ошени нещата, които любовничат човек все пак прави за нас и всичко, че въпреки всичко е нас, избрал ни е.

Ошени това, разумно би било припавата си, независимо от негов интересуваме какво точно очакваме от нас другият, да се ошениме да разберем каква са конкретните очаквания, нежности и очаквания, за да откликваме на тях.

А защо да не си казваме един на друг от какво се нуждаят, да си дадем чувствателни обичани, вместо да чакаме другият сам да се досети какво очакваме от него? Разбира се не е лесно да се казват, а е възможно и не е подложни тон.

Друго разпрежение на прелатите е

да се въздържаме от общителните изрази „за любов“

когато винаги вървят работата, когато нещата се обръщат или по-добре – преди да се обръщат, когато имаме празнична вечеря, мъляк подарък, неочаквано обаждане, жест на внимание – това е нещо като универсален смисъл и изглед, което давямата в това Вавилонско смесение.

И накрая: не е лошо и да си го казваме по-често. Когато имаме смисъл, безсизно да предемат всичката любов, която изпълва сърцето ни, когато се чувствателни безсизно да дадем сме обичани и да оставаме заслужава любовният, можем просто да кажем „обичам те“ – без да се боям, че ще се ошени, защото, че с търпение шаблонно, без да си казваме „дама те е ясно“. И да не преставаме да го повтаряме. Защото ако мърмори: „вие не ме обичате“, а в деня, или някой се пита: „Все още ли ме обича, или вече – не?“

Александра
КАРАМИХАЛОВА

Как монасите покрещават болестта

Стрелецки и издржливост, „Болестта е Божие посещение“, казват. Веднъж един монах ми каза: „За да ми изпратят Бог болестта, значи, че си спомнил за мен и исхо не иска да ми каже. Того си знае какво. И Този, Който ми е я дал, Този и ще ми вземе, когато и ако Сам пожелае.“

Какво да кажеш?

Дядо Евгений каза: „Поред четири пророци Бог дава болестите: заради греховете на нашите родители, заради нашите съгрешения грехове, за да се научим на търпеливост и смирение и поради една четириграна причина, която само Този знае.“

Има, разбира се, и триумфи. Една вечер през зимната пролет идва дядо Никодим в лечебницата с порезана дъва диня. Присе да му я препарира, но не присе да я заха. Не можах да го убяда да ми бия някаква прогноза тетушка. „Света Богородице опази да не се пореза и когато Тие се, което ще не излекува.“

В едн от първите ми дни в лечебницата на Света Гора дойде дядо Иеремия. Бях много думи ми

казва: „Докторче, имам рак и дойдох да ми изпише лекарствата ми.“

Исках да кажа: „Когато останах никак ми бе казал, опитих се никак да го ратуша. Направих труд. Дядо Иеремия попита, че не се нуждае от утеш. Имаше я вътре в себе си. Того си добротвор, докторче – казва ми – Когато разсъниш дойдох до костите и до мозъка да ми даде Бог сила да го понеса.“

Старите монаси са по-добри за очите и слуха. Радушан се да седни до тебе даже и когато са приковани на легло. Поумлаваният се е так.

Ако си само опитът и човешката мъдрост, които имат да ти предложат. Преправят ти духа и лекотата от един друг живот. „Когато дойдохте медицинска помощ и ти казват: „Докторче, имам да ти дам нищо. Вечерта обаче, че не се моля за тебе.“ И чувстваш в един момент, че това е най-доброото възнаградение, най-високата заплатата. Знаеш, че зареманайки си, има да си само виновото, вселюбовиче и таманяш, с които ще си те далиш.“

Младите монаси са по-добри за писане. Преспират болестта по-малко философики, по-рацио-

Впечатления на един лекар от Света Гора

нално. Повечето са образовани. С една, две или повече дипломи. Ипат в лечебницата и за по-скоро здравни проблеми, искат по-научни обяснения. Неудачноста им често е, че ти са за мен поубаза за по-задълбочено изучаване. Нерадко отивам пред тях някои медицинска книга, за да им дам по-обнован отговор и те оценяват това.

Как монасите покрещават смъртта

Бях страх. Бях казал – с раков.

Виждах съм много смъртни случаи на монаси. Всички си зинаваат „дълни дни“. Един на 86 години, друг – на 92.

Преди 3-4 месеца в

Културнишкия скит почина дядо Йосиф на 108 години. Един ден преди смъртта си направил разказ за смъртта, „Сбогува се със скита“, обновен от отите.

Бизно до Карая, в жилищата „Св. Николка“, живеел дядо Проксий от братството на старея Йерей. Настоява, че е 99-годишен. Ако не поварих, че той каже, не бих повярвал. Ходил впитан бос, и вътре в вий оти клинтя, даже в най-студентите зими дни.

Штегува се. Ако му кажеш: „Дядо живеш сто години“, ти отговори, че това не е пожелание, а проклетие...

Работи много. Раковозовани. С една, две или повече дипломи. Ипат в лечебницата и за по-скоро здравни проблеми, искат по-научни обяснения. Неудачноста им често е, че ти са за мен поубаза за по-задълбочено изучаване. Нерадко отивам пред тях някои медицинска книга, за да им дам по-обнован отговор и те оценяват това.

Мнозина предяждат смъртта си. Потриват се да са винаги „дотова“ за вечното пътешествие. Под това разбираш да са се изповядвали и причаствали. Да не си скривали от никого. „Да имат дългове.“

Наскоро в манастира „Старовитан“ почина дядо Никита, на около 90 г. Стар светият, живял около 60 години на Света Гора.

Един ден, когато отидох да го посетя, ми каза: „Дори да можеш да видиш вода от скитката, несе да имаш претенции да видиш света Богородица.“

Последните 5-6 години прекара на легло с няколко повиснали скитни сута. Провия търпение.

По-малките отите от манастира ми служеха с търпение, ама саха се кони да го обгръща. Възнаградение им бях съветите, опитът, молитвите му. „Чувстваме се по-без-

ни без него – каза изумел на поргребеното... Беше изгонил на равнорисе за пелин им манастир, благословение от св. Богородица.“

Така „заслужават“ монасите на Света Гора. Неповестни светия, за които никой смъртен не знае, никой никога ще знае. Примерни с всички и в всичко, със себе си, с Бога.

Наскоро дойдох на Атон мой познат молитвен и бивш депутат с намереие да посетя един от великите (старца Паисий – б. пр.), известен с мъдростта и светостта си, за да се посветя за никакаква сериозна здравствена проблем на сына си.

Слязохме заедно до колибата на стареца.

Прве го срещнах, като да го позовавах от гласно, а Чакас с голямо изтърпение и любовност да чува „диагностича“ на стареца. „Ако синът ти и ти не се молиш, болестта ще продължи своя естествен развой. Ако се молиш, болестта ще имени насоката. Ако синът ти и ти не се молиш, болестта ще продължи своя естествен развой. Ако се молиш, болестта ще имени насоката. Ако синът ти и ти не се молиш, болестта ще продължи своя естествен развой. Ако се молиш, болестта ще имени насоката.“

Същият поединик ме обича и ми го показва винаги с много зумор. „Как ли си тук, бе докторче? Яко си дошъл, като не съм те викал? За да добавя в същия текст, „Добре, като си дошъл ще се, се разболел, за да не си тръгнеш без работа.“

Почина комутия лекувана. Това е моят дължимост на открити! Има лекарствата върше. Взем съвет. Ти имаш ли толкова сладки лекарства?“

Израפה ме, шегувайки се, „По-добре селски лекар, отколкото професор в Университет“. Селски лекар го имаш поваряка, когато пожелаеш.

Професора къде да го намерим?

И. КАРАКОЦИДС, лекар

Превод: АЛЕКСИ СТАМБОЛОВ

Ирече старецът...

Боледуванията на стареца Паисий

Сериозните му здравословни проблеми започнали през 1966 г. Обещавал това о. Паисий, че от забавляване на диеталната система, което му причинявало силна отпадналост. Постоянните посещения на хората, тежестта на техните проблеми и мъжк, които винаги носел върху себе си за свои собствени, а също и физическата умора от посрещането на гости причинили пълното му изтощение. Често има съвсем малко часове за вечерта през дено, тъй като цялата нощ посвещавал на молитва.

Старецът изработвал малки иконки, като използвал метали форми, направени от самия него (Архиепископ, Пресвета Богородица, св. Азисий, Католикос), и ги давал на гостите като благодарение. Това задължение било допълнителен товар към строгия му режим през деня, а от използването на пресата, което

изнаквало много усилия, по-късно получил херния. Дядото отказвал да бъде опериран, защото претърпял свои почина за хронична болката, която ставала все по-силна. Седенето му причинявало огромно страдание, но още повече се измъчвал, когато стол прот. Когато бих в десетиски манастир „Св. Йоан Богослов“ в Соруги, си спомням как следя остана прав в часове, за да може всеки да си вземе благословението от него. Старецът не седна дори когато лицето му преоблещи а се изпити от много силната болка. Цели пет години с изключително търпение понасях тези мъчителни болки, с което ползвам за пример и на духовенството, и на миряните.

Когато няколко месеца привелася, като бивш лекар, го посетих в Соруги, те в прясна смелост на думата го отведох и го изкарах в болницата да бъде опериран.

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2006

Абонирайте се за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“ – официалните издания на Св. Синод на БПЦ

„Църковен вестник“ е издание с традиции в отразяването на живота на Православната църква. В него можете да намерите официалните извещения на Св. Синод, анализи на актуални проблеми на Църквата и обществото, интервюта с видни духовници и богослови, пътеписи, новини от живота на епархиите, информационна за нова издания.

През новата година екипът на „Църковен вестник“ всежда нова рубрика „Страница на читателите“, в която ще публикуваме ваши материали, отговори и коментари.

Как да се абонира за „Църковен вестник“: 1. В редакцията на адрес: София 100, ул. „Оборище“ № 4, Св. Синод, за издателятството; 2. Като изпратите пощенски запис на адреса на редакцията, с точния Ви адрес; 3. Чрез пощенски запис по банковата сметка на Синодално издателство: НВБ България, клон Европа – София, ул. „Далия“ № 58, банков код: 660 96 608, сметка: 1018147018.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете изданието и периода от време, за което искате да се абонираате

Име Презиме

Фамилия.....

гр./с..... п. код общ.

обл. ж.к./уп. №..... бл.

вк. ап. тел:

Израждател на адреса на издателството попълнението Талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банков Бордиро или пощенски запис).

Цялтиче на абонамента са на стр. 8.

